

Torsten Rydberg, Gunnar Hård och Anna Ohlsson är studieledare.

Från Sto Vintrar

□ Vår vinter är besynnerli-
säsong. Vädret skiftar och
så fort. I min barndom, när
tertid vistades på ödegården,
det då så snabba växlingar
leken. Vintervädret var absol
stadiet. Visst kom det en mil
dag ibland. Och snö fanns
om. Jag minns, hur höga s
kantade vägen till ladugår
böningshuset. Jag minns, hu
från skorstenen på huset st
upp i den kyliga vintemorg
En vinterdag kunde te sig
på ödegården i min ungdom
första var att göra upp eld
öppna spisen i köket. Snart fl
en värmande brasa, och den
kaffepannan sattes fram unde
Först hade man tänt fotoger
som hängde i kökstaket. D
räckte på den tiden. Man v
inte bortskämd med elektr
däruppe i skogsbygden. Vid
set från fotogenlampan fick
få sina sysslor i köket. Ögo
vana vid det skenet, och det
Medan kaffet kokade i köket
man upp eld i de tre kakel
som fanns i huset. I dem eld
med björkved, torr och fin
□ Jag kan ännu höra, hur
ugnsluckorna dallrade, när
tog riktig fart. Tänk, att
många år efteråt kan få lik
förmimelse av detta. I de
vintermorgnarna var jag inte
mjölkningen. Men vid kvä
brukade jag få följa med ti
gården. För min inre syn
se den upplagade vägen fr
ningshuset till ladugården. H
vallar vid sidorna. Aldrig l
barmark, så där fort som i
snön låg hela vintern. Vist
en mildvädersdag någon gå
inte gick snön bort för det.
så pass mycket snö, som i
mildvädersdag. Och sjön i

Ett gammalt hus berättar

Jag är ett gammalt hus som står i slutet av Riddargatan i Ödeshög. Vinden tjuter kring knutarna. Numera fryser jag ständigt som alla gamla. Jag har inte längre någon värme inombords. Jag ser att de sänerar i kvarteret, här skall byggas läkarstation, apotek och sjukkassa, därför står jag i vägen. Jag står här och ser skolorna dra förbi ensamma eller i flockar. Ville ropa till dem: Hallå ni unga Ödeshög: Hör på mig ett slag. Men inte har de tid för en gamling som mig. Innan det är för sent, innan grävskopan sätter sina vassa tänder i min kropp, låt mig berätta

ett och annat om min levnad. Kan-
ske det är någon som vill höra på
mig.

Ni får ursäkta, man blir en
smula åderförkalkad vid mina år,
så ett och annat har jag glömt.
Men jag var faktiskt med redan
år 1908 för då var det en familj
som flyttade in på andra våning-
en. Egentligen var det väldigt
synd om dem. Jag såg hur de
fick bära allt vatten de behövde
tvärs över torget från Fridebo.
Det låg där Johanna numera är
belägen. Ibland var det halt och
besvärligt. Allt slaskvatten fick
de sedan bära ut på Gatugårdens
lagårdsbacke och all ved måste
bäras upp de två trapporna. Så
det var nog precis lagom med en
årshyra på 150 kr om året. Den
höjdes senare till 300 kr. Jag ha-
de en fin placering längst upp på
torget och kunde se allt som hän-
de. Ungarna åkte kälke nerför
torget. Då fanns det minsann inga
bilar. Roligast var det på tisdag-
arna då hela kullerstenstorget
var fullt med vagnar och bönder
som köpte och sålde. Då var det
café i gamla Klubben som stod
längst ner vid Storgatan. Det fick
flytta på sig en dag då man
skulle bygga det nya posthuset
där Löfs affär är belägen nume-
ra.

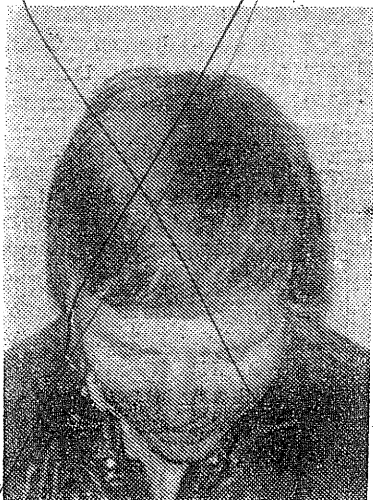
I nedre våningen har det varit
banklokaler för Skańska banken
och sedan Stora Åby sparbank.

Jag har också hyst arbetsförmed-
lingen. En dag spärrade jag verk-
ligen upp alla fönstergluggarna!
Av arrangemangen förstod jag
att man ämnade flytta mig. Hur
skulle det gå till med min otymp-
liga kropp. Men se, det gick och
jag placerades en bit ut på torget.
Å, vad jag kände mig hedrad och
en smula märkvärdig där jag stod
mitt i centrum. Så fick jag se att
de började bygga och förstod att
jag bara stått i vägen.

Det var firman Fritz Persson
och Söner med sitt sexmännalag
som hade hand om mig och mitt
öde. Det var på en måndag de
förde mig tvärs över torget och
vände mig ett halvt varv.

Jag funderade mycket över
mitt kommande öde då jag fors-
lades nerför Riddargatan. Massor
av folk tittade på. Återigen upp-
levde jag den här känslan av att
vara uppmärksam. Längre o-
längre ner på gatan fördes jag
tills man placerade mig på den
plats där jag nu befinner mig.
Det skedde den 26 oktober 1961.
Förgäves försökte jag se mitt kä-
ra torg där jag upplevt så myc-
ket av intresse. Jag glömdes bort
och nu har jag inte långt kvar.
Vinden som tjuter i min skorsten
tycks sjunga: Nu är det slut med
gamla tider, nu är det färdigt in-
om kort. Nu ska hela rasket ri-
vas, nu ska hela rasket bort. Och
tänk just nu under bostadsvär-

Inte tre veckor kvar?

dens är. Någon rättvisa finns det
inte. Det i d gamla hotellet uppe
vid torget får stå där och sträpa
fast det inte har en enda hel
fönsterruta på baksidan.

**VIL
FRAN**
ömmun
lyggas
narödet
de nedl
a nu be
mun.
s Ivars
nabbt
I hôte